

РЕШЕНИЕ

№ 271

гр. София, 15.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **4721** по описа за **2020** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Д. С. Г. от [населено място], област С. З., срещу РЕШЕНИЕ от 12.07.2019г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД (СРС), Наказателно отделение, 14^{-ти} състав по н.а.х. дело №8348/2018г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалваното съдебно решение, като постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон. Поддържа, че описаната в НП фактическа обстановка неправилно е била възприета от въззивната инстанция, която е пренебрегнала редица възражения, посочени в жалбата, включително и това, че НП няма достоверна дата, с което е била нарушена разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т.2 от ЗАНН. Сочи, че не е шофирал, държейки мобилният си телефон, а е говорел чрез високоговорителя на мобилното устройство. Счита, че са налице предпоставки за приложение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. Прави искане да бъде отменено обжалваното съдебно решение и вместо него по същество на спора да бъде отменено и НП №17-4332-026761/28.12.2017г., издадено от заместник - началника на отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи. Прави искане за присъждане на разноски по представен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът - СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ (СДВР), Отдел „Пътна полиция”, редовно уведомен за образуваното касационно производство, не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор С. от Софийска градска прокуратура (СП) дава мотивирано заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №17-4332-026761/28.12.2017г., на основание чл.183, ал. 4, т.6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на касатора Д. С. Г. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 (петдесет) лева и са му отнети 6 контролни точки за това, че на 09.11.2017г. около 10:21 часа в [населено място], управлявал личния си лек автомобил марка „Опел“, модел „Вектра“ с държавен контролен номер (ДК №) СТ4838ВР по [улица]с посока от [улица]към [улица], като използвал мобилен телефон без устройство „свободни ръце“, с което е нарушил разпоредбата на чл.104А от ЗДвП.

С процесния съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП №17-4332-026761/ 28.12.2017г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), който е бил предявен на нарушителя. При издаване на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации, в частта на наложеното административно наказание по т.2. Както в АУАН, така и в оспореното НП ясно и недвусмислено е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че касаторът Г. е извършил вмененото му нарушение на 104А от ЗДвП, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл.220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 14^{-ти} с-в.

Съгласно разпоредбата на чл. 104А ЗДвП на водача на моторно превозно средство е забранено да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен чрез устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му. За да е налице нарушение по тази разпоредба е достатъчен фактът, че касаторът е ползвал мобилен телефон по време на движение без разрешеното устройство. Предвидената специална санкция за нарушаването на посочената разпоредба е в чл. 183, ал. 4, т. 6 ЗДвП, а именно наказва се с глоба 50 лв. водач, който използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен чрез устройство, позволяващо използването на телефона без участието на ръцете му.

В конкретният случай, по делото не се спори, че на посочената дата и място, касаторът е управлявал МПС, разговаряйки по мобилен телефон без да притежава устройство „свободни ръце“. Районният съд е обсъдил приложените по делото писмени доказателства и събраните в хода на процеса гласни такива и на тази база обосновано е приел, че касаторът е извършил посоченото и в акта, и в наказателното постановление административно нарушение на чл. 104А ЗДвП. Извършеното от страна на касатора нарушение се установява от всички събрани по делото доказателства, като Г. не е представил и не е поискал събирането на доказателства, оборващи изложеното в АУАН и в НП и противостоящи на свидетелските показания събрани по делото. Доказателства, установяващи различна фактическа обстановка от описаната в акта и лично възприета от органите на полицията, не са били ангажирани. В този смисъл, единствено и само на твърденията на касатора, не е възможно да се докаже защитната му теза. Единствено бланкетното оспорване на констатираното от полицейските органи, без представяне на подкрепящи оспорването доказателства, не е достатъчно, за да се приеме, че АУАН и съответно съставения въз основа на него НП, са незаконосъобразни и това да обуслови тяхната отмяна.

Съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП, в административнонаказателното производство редовно съставеният акт за установяване на административно нарушение има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. Така установената от специалния закон доказателствена сила на редовно съставения АУАН действително не е обвързваща за съда в съответствие с разпоредбите на чл.14, ал.1, чл.305, ал.3 от НПК, вр.чл.84 от ЗАНН и Постановление №10/1973г., поради което във фазата на съдебно оспорване АУАН се цени наред с всички останали събрани по делото доказателства. При положение, че другите събрани по делото доказателства не само не внасят съмнение относно описаната в АУАН фактическа обстановка, а напротив - я потвърждават, правилно решаващият съд я е приел за установена по несъмнен и безспорен начин. Районният съд е обсъдил подробно всички доказателства, които са били събрани в развилото се пред него производство. При липсата на доказателства, опровергаващи констатациите на контролните органи, отговорността на наказаното лице е ангажирана правилно.

Неоснователно е оплакването, съдържащо се в жалбата пред първоинстанционния съд, че липсва достоверна дата на наказателното постановление. Няма спор, че АУАН е издаден на 09.11.2017г. Според оригинала на наказателното постановление, приложен към административно-наказателната преписка НП е издадено на 28.12.2017г., в предвидения шестмесечен преклузивен срок. Датата на връчването му е ирелевантна, а единствено определя срока за оспорване на НП. Доказателства за антидатиране не са сочени и ангажирани, т.е. датата, изписана в оригинала на оспореното НП, представено от ответния орган е достоверна.

С оглед значимостта на охраняваните обществени отношения, обезпечавачи безопасното придвижване на пътници, конкретното нарушение не би могло да бъде квалифицирано като маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. С оглед на изложеното настоящият съдебен състав счита, че като не е разгледал въпроса за маловажност на нарушението СРС не е допуснал нарушение на закона.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК във връзка с чл.63, ал.1 ЗАНН,
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав,

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 12.07.2019г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД,
Наказателно отделение, 14^{-ти} състав по н.а.х. дело №8348/2018г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.